

Sv. Barbara v Haložah. Poročila se je dne 18. julija t. l. vrla članica Marijine družbe Nežika Zebec iz Brezovca z orožniškim podnadnikom g. Josipom Zdravcem, ki je sedaj uslužben v južni Srbiji. Obadva novoporočenca sta iz uglednih hiš in od dobrih krščanskih staršev. Po izvršeni poroki so njima naše vrle cerkvene pevke zapele primerno Marijino pesmico. Bog njima daj obilo sreče in blagoslova! Gostije se je udeležil tudi naš g. Prelog, posestnik iz Zagajč, Sv. Marjeta, kakor tudi stric neveste, g. Zebec s soprogo, trgovec v Poljčanah, in domači g. župnik, ki je na tuk. župniji izvršil prvo poroko.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Po daljši, skoro triletni težki bolezni je izdihnil svojo blago dušo Tomaž Suhač, posestnik v Slaptincih, oče č. p. Ruperta, kaplana v frančiškanski župniji v Mariboru, in Joška, ki je pravkar v poletnem semestru končal pravne študije na ljubljanski univerzi. Pokojni Tomaž je bil dobrega, mirnega in šaljivega značaja ter so ga vsi znanci zelo čislali in ljubili. Imel je do siromakov in pomanjkanje trpečih zmiraj odprto srce in darežljivo roko. Dasiravno telesno ni bil nikdar posebno trden, je vendar celo svoje življenje trdo delal, da je lahko preskrbel celo družino, skozi 20 let dajal prevžitek in izsolal dva sina. K njegovi smrti so prihiteli vsi njegovi otroci, štirje po številu, ki so že vsi preskrbljeni. Lep pogreb, ki je pokazal, kako je bil pokojnik vsestransko priljubljen, je vodil njegov sin p. Rupert. Naj si v miru spočije njegovo truplo v hladni zemlji, njegova duša pa naj pri Bogu raj uživa!

Št. Ilj pod Turjakom. Lep in prisrčen praznik je dne 27. julija obhajala naša župnija. Njen nad vse spoštovani in priljubljeni vč. g. župnik Davorin Roškar je obhajal svojo 40-letnico duhovništva. Jubilatant je leta 1915 prišel za župnika v Št. Ilj pod Turjakom, kjer služi še sedaj že celih 18 let. Pod njegovim dušnim pastirstvom se je župna cerkev povsem prenovila in olepšala, svoje farane pa je versko obnovil. Glavna njegova skrb je, da so njegovi farani dobri in verni katoličani. Zato najdemo v Št. Ilju tudi celo vrsto dobro uspevajočih katoliških in verskih društev. Deluje pa tudi v javnem življenju pri hranilnici in je on največ pripomogel in delal na to, da se je pred par leti postavil lep spomenik v

svetovni vojni padlim faranom. Za njegovo plodonosno delo je bil leta 1930 odlikovan z redom Sv. Save 4. stopnje. G. jubilatant, kateremu se je ob 40. duhovniškem jubileju poklonila vsa župnija, naj Bog ohrani zdravega in čilega do zlate maše!

Sladkagora. Kakor druga leta, se vršijo tudi letos romarski shodi dne 12., 13. in 14. avgusta. Poleg nebeških milosti, ki jih bodele romarji prejemale, bodele letos prvikrat tudi uživali dobroto božje dobre in pitne vode, ki vam jo nudi novi vodovod. Dozdaj ste dobre pitne vode pogrešali. Zdaj pa bodele poleg nadnaravnih dobrot Boga in Marijo slavili tudi radi naravnih dobrot.

Jurklošter. Umril je dne 24. julija Tovornik Karl, mežnar pri Sv. Trojici, podružnici v Jurkloštru, za pljučnico, star 68 let. Bil je prvi mrlič, ki je bil pokopan po slovenskem obredu v tukajšnji župniji. Naj počiva v miru!

Koprivnica pri Rajhenburgu. Iz 8 do 10 župnij se je zgrnilo v nedeljo dne 26. julija verno ljudstvo okoli koprivniške Matere božje, da bi prisostvovalo novi sv. maši, ki jo je daroval domačin g. p. Rafael Ašič iz reda očetov cistercijanov iz Stične. Pridigoval je novomašnikov stric g. Ašič Maks, kaplan iz Sv. Križa pri Ljutomeru. Ze 21 let je poteklo, odkar ni bilo v Koprivnici nobene nove sv. maše, ker jo je zadnjič daroval g. p. Angel Pečnik leta 1912. Pred to pa je bila zadnja leta 1902, ki jo je imel novomašnikov pridigar, g. Ašič M. Zanimanje za to lepo cerkveno slovesnost je bilo radi redkosti slučajev tem večje. G. novomašniku želimo, da bi mu božje usmiljenje rosilo na njegovo trnjevo pot prav obilo blagoslova!

Gorica pri Rajhenburgu. Naša podružnična cerkev rajhenburške župnije si je v dneh od 16. do 19. julija nadela svečano lice, ko jo je počastilo s svojim obiskom pet duhovnikov-domačinov, ki so v njej z g. novomašnikom p. Rafaelom Ašičem na čelu ponovno par dni zaporedoma darovali presveto daritev. Sreca vseh domačinov so bila prevzeta veselja, ko so mogli prisostvovati v ljubki domači cerkvi ne samo eni, marveč več sv. mašam. Saj je pa tudi malo takih podružnic, ki bi imele v neposredni bližini kar pet duhovnikov, ki so: gg. Ašič Maks, kaplan v Križevcih pri Ljutomeru; Pribožič Jurij, župnik v Zagorju; Pri-

božič Peter, kaplan magdalenske župnije v Mariboru; p. Ašič Simon in p. Ašič Rafael, novomašnik. Poslednja dva sta iz reda očetov cistercijancev, to je iz reda belih menihov v Stični na Dolenjskem, katerim v slavo in čast so posvečene letošnje večernice Družbe sv. Mohorja z naslovom »Beli menihi«. Domačini iskreno žele in bodo v ta namen prosili ljube-ga Boga, da bi jih mogli še večkrat skupno obiskati vsi duhovniki-rojaki v prijazni cerkvi sv. Duha na Gorici pri Rajhenburgu.

Viničarski vestnik.

Tajništvo zveze v Mariboru izjemoma uraduje tudi sedaj v nedeljo dne 6. avgusta od 8. ure naprej. To radi prevelike sedanje zaposelnosti viničarjev na polju in v vinogradih, ker bi bilo drugače marsikom nemogoče urediti si svoje stanovske in organizacijske posle. Pisarna »Strokovne zveze viničarjev« se nahaja v palači Delavske zbornice v III. nadstropju v prostorih »Jugoslovanske strokovne zveze«.

Kamnica pri Mariboru. Zadnjo nedeljo se je tu vršilo lepo obiskano zborovanje viničarjev. O velikem pomenu ter koristi strokovne organizacije je poročal tajnik zveze tov. P. Rozman. Vsi navzoči so se takoj organizirali.

Po našem romanju — zahvala!

Lavantinci smo letos šli na trojno romanje: Bili smo na Rakovniku, nato pri biserni sv. maši na Stadionu in nazadnje še na Brezjah. Pripravljalni odbor čuti dolžnost, da se zahvali tem potom predvsem našemu prevzvišenemu nadpastirju, da nas je na celotni naši romarski poti spremljal. Zahvaljujemo se prav posebno našim gg. duhovnikom, župnikom kakor kaplanom. Izvršili ste takorekoč mobilizacijo Lavantincev, kajti samo štiri dni ste imeli časa za prijavo in ste prav po vojaško točno in natančno vse uredili. Nikakor ne bomo pozabili zahvaliti se železniški direkciji, ki je vse uredila, da smo se vozili v redu, posebno še, da nam je v zadnjem trenutku v Ljublja-

Februar. Prav trda zima je še v teh gorah med gozdovi. Od skalnatega čoka, ki leži poleg moje hiše, vise meter dolge ledene sveče. Videti je kakor kristalne orgle, ki so postavljene v to srebrno gozdno cerkev. Po poti ob potoku gori se vzpenjajo stare, debele vrbe, okorno kakor kmetje, ki prihajajo v cerkev v belih ovčjih kožuhih, poleg orgel pa stoji nekaj belih brez, ki so kakor lične device, katere nameravajo zapeti pobožno pesem.

Včasih, kadar brije veter, zapoje v resnici in srebrne orgle done k pesmi z nežnim nebeškim glasom. Tedaj stoji ves gozd v pobožnem zamaknjenju. Najtišje so jelčice; kleče na tleh v svojih zelenih plaščkih z oglavnico in se ne ganejo. Za njimi stoji velika smreka kakor kakšna stroga prednica v samostanu, ki gleda na to, da so otroci v cerkvi kar najbolj pristojni. Večkrat mislim, da bi se male jelčice nespodobno vedle, če bi kdo veliko smreko posekal.

Daleč zadaj v cerkvi moli kvišku križ z večno lučjo. Vidim ga lahko s svojega okna. Pred

mnogimi leti so našli na tistem kraju edinega sina nekega bogatega gospoda ustreljenega. »Po neprevidnosti« — je bilo rečeno. Tedaj je bogati gospod zaobljubil križ in ga dal postaviti. Križ je umetnina; les križa neobdelan, kakor križ pač mora biti, nič ni pridejanega, križani pa, čigar človeško telo je božansko lepo, se dviga od teh surovih brun, na katera so pripete njegove smrtne bolečine, s pretresljivim nasprotjem.

Tudi večna luč je lepo delo. Napraviti jo je moral človek, ki je še znal kovati železo. Rubinasto rdečo luč v svetilnici vidijo ljudje po vsej dolini. Če bi luč dogorela, bi prišla nesreča, pravijo ljudje. Ugasne pa celo v najbolj viharnih nočeh ne. Le ko bi bili ljudje tako vnemarni, da bi ji ne prilili olja, bi ugasnila. In potem bi prišla nesreča. Olje pa mora doliti vedno le dekle, ki je še devica. Občina poveri s tem ubogo deklico, kateri je to opravilo v veliko čast. Kadar se to dekcle moži, ji kupi občina nevestino obleko iz bele svile.

tožbo na ločitev zakona. Utemeljila je svojo vlogo z navedbo, češ, njen mož nosi predolgo brado in radi tega se smeši v javnosti. Ona ne more s njim radi brade na cesto. Njen mož je še povrh ponosen na svojo brado in je nikakor noče žrtvovati njej na ljubo. Prosila ga je, naj si brado pristriže vsaj za polovico, nit v ta predlog ni privo-lil. S tem je dokazal, da je njemu več za brado nego za ženo. — Sodišče je izreklo ločitev zakona in obsodilo moža, da mora plačevati svoji ženi na teden 300 frankov.

Dalje sledi.

Inserirajte!